

POLITIKARARNIR KYNDA UNDIR PERSÓNSSTRÍÐINI

– POLITIKARARNIR **DRAGA SÍN EGNA PERSÓN** VIÐ INN Í **POLITISKA ARBEIÐIÐ**. TAÐ ERU **ÓTELJANDI** DØMI UM, AT TEY **FÓLKAVALDU** BJÓÐA **FJØLMIDLUNUM** **HEIM** AT SÍGGJA, HVUSSU **SNØGG HÚS**, TEY HAVA, ELLA HVUSSU **EINSTANDANDI** GÓÐ **FORELDUR**, TEY ERU. **PRIVATPERSÓNURIN** OG POLITIKARIN ER MEST SUM **SAMI** PERSÓNUR, OG TAÐ ER **ORSØKIN** TIL **PERSÓNSSTRÍÐINI** Í FJØLMIDLUNUM, HELDUR **BILLY ADAMSEN**, RITHØVUNDUR OG FYRRVERANDI **SPUNASMIÐUR**

VALEVNI

Uni Holm Johannesen
uni@sosialurin.fo

Billy Adamsen, sum er fyrrverandi spunasmiður hjá Poul Nyrup Rasmussen, vendir eisini kanónini móti politikarunum.

– Fatanin er ofta, at tað eru journalistarnir, sum ikki gera sítt arbeiðið til lítar. Tað er eisini lutvíst rætt. Tað eru sanniliga eisini politikarnir, sum eru orsök til mongu persónsstríðini í fjølmíðlunum, sigur hann.

Feskasta føroyska dømið er eljustríðið millum fyrrverandi partamenninir í Tjóðveldi, Høgna Hoydal og Sjúrð Skaale. Stjórnarskipanarmálið, sum bar við sær, at Sjúrður Skaale fór úr flokkinum, var ikki persónsstríð, men um fatanir og metingar av fólkaræði og rættindum hjá Føroya fólki, skrivaði Hogni Hoydal tann 18. mai.

– Tað er sjálvandi væl skilligt, at fjølmiðlarnir vilja viðgera eitt mál, har álvarsligar ákætur verða settar fram. Ikki minst millum floksfelagar og ímóti floksformonnum. Men tá haldi eg, at fjølmiðlarnir sum minsta mark eiga at finna fram, greina og meta um fakta í málinum, helt formaðurin í Tjóðveldi. Sjúrður Skaale tók undir við sjónarmiðnum hjá Hoydal.

– Persónsstríð kveikir altíð áhuga hjá

journalistum. Tí var tað sum at festa í krút tá eg herfyri, í einum illsinisglepsi á netinum, kallaði Høgna Hoydal »óluk-sáluga frekan«. Miðlarnir ringdu straks at frætta meira. Journalistarnir hava gjørt lítið at fortelja fólki, hvat stendur í uppskotinum til hesa góðu stjórnarskipan. At eg læt áðurnevna lýsingarorð gleppa frá mær, hevði størri áhuga. Men pressan setir dagskránnu, skrivaði Sjúrður Skaale tann 27. mai.

Tíðin, har røðarapallurin í Løgtinginum, valfundirnir í bygdarhúsunum og alinlangar greinar í partapolitisku bløðunum vóru samskiftispallarnir, er væl og virðiliga farin. Politikarin skal marknaðarføra seg og síni sjónarmið í útvarpinum, sjónvarpinum, politiskt óheftum bløðum, á tíðindaportalum á internetinum, bloggum og øðrum. Tað verður eisini karmurin um næsta løgtingsval. Tað er her, at stríðið um atkvøðurnar verður.

Úrslitið er, at politikkur er vorðin til ein sjónleik í fjølmiðlunum. Tað er spell, tí virðingin fyri politikkinum er minkað av politiska ruðuleikanum í miðlunum. Sum Johan Dahl, landsstýrismaður tók til í Sosialinum, tá Kringvarpið fór at varpa frá løgtingsfundunum, eru fundirnir eisini ein sjónleikur.

– Tá sjónvarpingin í Løgtinginum steðgar, fara politikarar at bera seg at sum vanligt, og løgtingslimir taka ikki orðið meir enn neyðugt. Tað er spell,

at tað ikki ber til at geva lurtarum og hyggjarum móguleikan at síggja tað veruliga politiska arbeiðið – tað seríosa arbeiðið, sum er í teimum ymsu løgtingsnevndunum – men bara sjónleikin í miðlunum, segði Johan Dahl tann 9. februar í 2007.

Ósemjan millum persónar er meira áhugaverd fyri journalistar enn málið, persónarnir eru ósamdir um. Persónsstríðini fara sanniliga eisini at stinga seg upp undir hesum valdystinum. Ósemjan er lættari og skjótari at fyrihalda seg til enn at fara í dýpdina við málinum. Hvør hevur ábyrgdina? Politikarnir spæla eins stóran leiklut sum pressan, heldur Billy Adamsen, fyrrverandi spunasmiður hjá Poul Nyrup Rasmussen.

Marknaðarføra seg sum einstaklingar

Politikarar gremja seg ofta um, at miðlarnir varpa bara ljós á politisku orrusturnar millum politikarar. Tekur tú undir við teimum?

– Tað eru ikki miðlarnir, sum skapa stríðsmálina. Tað eru politikararnir. Politisku málina hava altíð verið miðdepilin í politikki, annað hevði verið undarligt. Politikarar virka munandi meira sum einstaklingar enn sum viðspælara í dag. Teir marknaðarføra seg í miðlunum sum einstaklingar og seta sítt navn, og ikki navnið hjá

flokkinum, undir politisku málini. Politikarar gera lítið og einki fyri at sleppa undan persónligu stríðsmálunum.

Men er tað ikki rætt, at krøvini til politikarar eru nóg størri enn áður? Teir skulu tekkjast veljarunum í miðlunum, og tað er púra einfalt ein treyt, at teir kunnu standa seg í miðlunum fyri at fáa atkvøður.

– Tað er rætt. Tað er heldur ikki lætt at svara spurninginum, hví tað eru so nóg persónlig stríðsmál, sammett við fyri 20 árum síðani. Orsøkirnar eru fleiri. Kappingin millum miðlarnir eru økt munandi, meðan alnetið hevur ment seg støðugt. Tíðindaportalarnir eru fleiri enn nakrantíð, og tað hava ongantíð verið so nógvar dagligar søgur sum nú. Politikararnir skulu skilja seg burtur úr rúgvuni og gera vart við seg fyri at verða valdir. Borgarlíga samfelagið, sum hevur vunnið seg fram seinastu árin, er eisini grundað á einstaklingar. Tú velur persónarnar, og ikki politisku flokkarnar, í dag. Tað er orsök til, at teir marknaðarføra seg sjálvar, heldur enn sín flokk. Tað ræður ikki um at hava rætt. Tað ræður um at sannføra veljaran um, at tú hevur rætt. Tá er tað, at politikarar heita á spunasmiðir um at hjálpa sær. Tann støðan er íkominn, tí tøkkin hevur verið í ógvusligari menning. Tað kunnu hvørki politikarar ella fjølmiðlarnir verja